

Fabrikalardan makine sesinden

önce İşçinin Sesi gelecek!

Yıl:15, Sayı:373, 27 Mart 1989

İŞÇİNİN SESİ

ÇEK-AL

Tek büyük işçi sınıfı!

Tek silah illegal parti!

Tek yol devrim!

GENÇLİK VE GÖREVLERİMİZ

En önemli görev, merkezi devrimci bir gençlik örgütlenmesi oluşturulmasıdır. Merkezi devrimci örgütlenmenin en büyük özelliği okul tabanlı olmamasıdır. İşçi-işsiz gençler de buna katılmalıdır. Sınıf düşmanlarına karşı katı tutum bu örgütlenmenin kilit noktası olmalıdır.

Gülen Erdilek

Giriş

Türkiye'de genç nüfusun yeri ve durumu

1985 nüfus sayımı verilerine göre, 24 yaşından küçükler Türkiye nüfusunun %58'ini, 29 yaşından küçükler ise %66'sını oluşturmaktadır. 10-24 yaş arasındakilerin iktisaden faal nüfus içindeki oranı %80'dir. Bu veriler Türkiye'de gençlerin ne büyük bir ağırlık taşıdığını, toplumun ne kadar dinamik bir toplum olduğunu göstermektedir.

Ancak gençler, her alanda binbir türlü sorunla karşı karşıyadırlar.

Kırda genç tarım işçileri, düşük ücret, işsizlik, eğitimsizlik vb. her sorundan nasiplerini alıyorlar. Tarım işçilerinin dışında kalan kır emekçilerinin gençleri, düşük taban fiyat uygulamaları, girdilerin fiyatının yüksek olması vb. nedenlerle ağır ekonomik yük altında yaşamaktadırlar.

Kentlerde yaşayan gençleri en genelinde işçi ve öğrenci gençlik diye ayırabiliriz. Önemli miktarda işçi sınıfından gelen, işsiz gençlerin de sayıları gün geçtikçe büyümektedir.

İşçi gençlik kendi içinde çırakları da barındırıyor. 1987 yılında Türkiye'de en az 1 milyon çırak olduğu gazetelere yansdı.

Çırakların ekonomik-siyasal hakları büyük kısıntıya uğramış durumdadır. Sendikalaşmaları, grev yapmaları yasaktır. 16 yaşın altında olanların sendikaya üye olabilmeleri için veli izni gerekiyor. Netaş grevinde de gördüğümüz gibi, işverenler çırakları grev kırıcısı olarak kullanılabilmektedirler. 11 yaşın altındaki ise "aday çırak" adı altında neredeyse bedava işgücü olarak kullanılmaktadırlar.

Bir yerde okuyup, aynı zamanda çalışan işçiler sendikali olamıyorlar ama sendika yetki işlemlerinde çalışanların sayısına dahil ediliyorlar. Aynı işte çalışmalarına rağmen, işçiye bile yetmeyen asgari ücretin ancak 1/3 kadarını alıyorlar.

Öte yandan, DPT istatistiklerine göre, 1985 yılında 966.195 toplam kayıtlı işsiz 530.485'ini, yani %54,9'unu genç işsizler oluşturmaktadır. Bir yıl içinde bu oran %55,1'e yükselmiştir. Okullardan mezun olanların önemli bir bölümünün de işsiz kaldığını düşünürsek bu oranın bugün daha da büyüdüğünü söylemek yanlış olmayacaktır.

Bildiğimiz gibi, Türkiye'de taze ve güvenilir istatistik bulmak oldukça

zordur. Gençlik alanında da 1960'lardan beri değiştirilmeden kullanılan bir tablo var. R. Yürükoğlu yoldaşımızın 1970 yılında *Emek* dergisinde yayınlanan "*Sosyalist Gençlik Örgütü'nün kuruluşu üzerine*" başlıklı yazısında kullanılan bu tablonun aynı 1986 Petrol-İş yıllığında da grafik olarak ve hem de bayatlığında hiç söz edilmeden yayınlanmış. 16 yıl içinde rakkamlar hiç mi değişmedi? Tablo şöyle:

	Genç nüfus içindeki yeri(%)	Üniversiteler içindeki yeri
Köylülük (tarım)	76.00	17
İşçi	20.00	8
Memur	02.82	42
Müteşebbüs (girişimci)	00.67	33

Bugün bu tablo, bize ancak şu genel doğruyu hatırlatır ki öğrenci gençlik, çeşitli sınıfsal kökenlerden gelen gençlerden oluşmaktadır. Dağılıma ise yeniden bakmak gerekir.

Öğrenci gençlik tüm zayıf halka ülkelerde olduğu gibi, Türkiye'de de politizasyona en açık kesimler arasındadır.

Emperyalistleşmek için yanıp tutuşan finans kapital, okulları kendi istediği türden kadro yetiştirme alanı olarak görüyor, tüm eğitim bu doğrultuda örgütlüyor.

Öğrencilerin akademik-demokratik hakları yoktur. Üniversiteler özerk değildir. Yurt sorunu, harç sorunu, yiyecek sorunu, ulaşım sorunu ... Gençliğin siyasal yaşama aktif katılımının önüne engeller konmuştur.

Türkiye'de genç nüfus toplumda bu kadar ağırlıklı yer tutmasına ve gençlik hareketinin demokrasi ve devrim mücadelesindeki yeri çok önemli olmasına rağmen, gençlik kavramı bir türlü doğru olarak ele alınmadı. Bu yüzden önce kısaca gençlik tanımına bakmakta yarar var.

Gençlik nedir?

Yürükoğlu yoldaşımızın 9 Şubat 1970 tarihli *Emek* dergisinde yayınlanan yazısı, bugün de güncelliğini korumaktadır. Yoldaşımızın o yazısı ile gençlik kavramına açılım gelmiştir. Türkiye'de ilk kez soruna sınıfsal bakış açısı getirilmiştir:

"Gençlik ayrı sosyal sınıf ya da tabaka değildir. Her genç içinde bulunduğu sınıfın özelliklerini yansıtır. Sosyalistler, gençlikten, işçi sınıfı ve öteki emekçi sınıf

ve tabakaların gençliğini anlar. Yalnızca üniversitelilere gençlik demek doğru değildir. Çünkü üniversite küçük burjuva ortamıdır. ... Bu nedenle gençliği üniversitelilerle sınırlamak, yalnızca küçük burjuvazinin gençliği gençlik sayılır demektir. Oysa her sınıf ya da tabakanın gençliği vardır." (*İşçinin Sesi*, sayı: 198)

Gençliği böyle değerlendirmek en başta ona gereksiz misyonlar yüklemeye hatasına düşmekten alıkoyar. Türkiye'de gençliğe öyle bir misyon verilmiştir ki, anlayış olarak sınıf mücadelesinde işçi sınıfının tuttuğu yeri gençlik almıştır.

Bizim açımızdan gençlik emekçi sınıfların gençliğidir ve ancak biraraya toparlanmış emekçi gençlik başarı sağlayabilir.

Türkiye gençlik hareketi daha çok öğrenci gençlik hareketi üzerinden gitmektedir. Bunun nesnel nedenleri olmakla beraber, komünistler bunun değişmesi, emekçi halkın gençliğinin kaynaşması için uğraşmalıydılar. Bugün tüm gençliğin görevi, işçi sınıfının yolundan yürüyerek, mücadelesini bir üst noktaya çıkarmak, devrimin gerçekleşmesi için mücadele etmektir.

Öğrenci gençlik

Marksizmden bazı genel yaklaşımlar

Türkiye'de öğrenci gençlik gençlik hareketinde ağırlıklı bir yer tuttuğu için, Marksizm-Leninizmde gençliğe bakarken, özellikle öğrenci gençlik konusuna dikkat çekmek yararlı olacaktır.

Lenin öğrencilere ilişkin olarak şöyle söylüyor:

"Öğrenciler, aydın topluluğunun en duyarlı kesimidir. Aydın topluluğuna aydın denmesinin nedeni de tüm toplumdaki siyasal guruplaşmaları ve sınıf çıkarlarını en kesin, en kararlı, en bilinçli bir şekilde yansıtmaları, ifade etmesidir. Öğrencilerin siyasal guruplaşması tüm toplumun siyasal guruplaşmasına tekabül etmeseydi, öğrenciler öğrenci olamazdı. 'Tekabül etmek' öğrenci guruplarıyla toplumsal gurupların sayı ve güç açısından mutlak olarak orantılı olması anlamında ele alınmalıdır. Toplumda varolan gurupların, öğrencilerin de arasında varolmasının gerekli ve kaçınılmaz olması anlamında ele alınmalıdır." (Lenin, *Gençlik Üzerine*, İngilizce basım, s.89)

Aydınlar toplumdaki siyasal guruplaşmaları ve sınıf çıkarlarını en iyi yansıtan bir topluluktur. Burjuva

aydın burjuvazinin, küçük burjuva aydın küçük burjuvazinin ve işçi aydın da işçinin çıkar ve konumunu en iyi yansıtır. Öğrenciler de, aydınların en duyarlı kesimidir. Dolayısıyla bu söylenenler onlar için daha da geçerlidir.

Toplumda varolan guruplaşmaların öğrenciler arasında da yansıması kaçınılmazdır. Ancak kuşkusuz bu yansıma, öğrenci topluluğunun kendi yapısının prizmasından geçerek olur. Şöyle ki:

Eğitim olanakları toplumdaki tüm sınıflara eşit dağılmamıştır. Kapitalist toplumda bu olanakların işçiye uzanması sınırlıdır. Bu nedenle öğrencilerin sınıfsal köken açısından yapısı toplumdaki sınıfsal denge ile aynı değildir. Öğrenciler daha çok küçük burjuva kökenlidirler.

Toplumdaki ana siyasal guruplaşmalar öğrenciler arasında mutlaka yansır ama toplumdaki güç dengesiyle aynı orantıda yansımaz çünkü öğrencilerin yapısı toplumla aynı değildir. Öğrencilerin yapısı ağırlığıyla küçük burjuva olduğuna göre, siyasal guruplaşmaların yansımasında bu küçük burjuva ağırlık önemli bir etken olacaktır. Hem küçük burjuva çıkarlar daha geniş yansıma bulacaktır, hem de güce tapma vb. küçük burjuva özellikler nedeniyle öğrenci arasında rüzgarın toplumda güç kazanandan yana esmesi gibi olgular yaşanacaktır.

Ancak yaşamın çok renkliliğini bu konuda da unutmamak gerekir. Başka birçok etken de işlemektedir. Örneğin, küçük burjuvazinin yığınsal proleterleşme sürecinde olduğu koşullarda ezenlere karşı mücadele ruhunun öne çıkması söz konusudur. Sonra, aydın oldukları için Marksizm biliminin ideolojik etkisiyle öğrenciler arasından işçi aydınlarının çıkma olasılığı vardır. Daha da başka etkenler sayılabilir.

Ne olursa olsun, şu kesindir ki öğrencileri toplumdaki sınıf çatışmasından uzak tutmak olanaklı değildir. Hele ki keskin çelişkilerin olduğu bir toplumda öğrencilerin süklüm püklüm oturacaklarını sanmak aptallık olur.

Nitekim, Türkiye tarihi bunun örnekleriyle doludur. Son yıllardan örnek verecek olursak işçi sınıfının, yeni bir dönem açan Netaş eyleminden çok geçmeden, öğrenciler de tepkilerini yüksek sesle dile getirdiler, sokaklarda *Enternasyonal'i* söylediler. Nisan 1987 eylemlerini hepimiz hatırlarız. Ertesi yıl, Nisan 1988'de ise rektörlük binası işgali ile öğrenci hareketinde yine bir dönemeç yaşandı.

Akademik eylemlere tavır

Sınıf mücadelesi öğrenciler açısından ilk olarak akademik alanda baş gösterir. Bunun doğru gelişebilmesi için, Lenin'in şu dedikleri gerçekten öğreticidir:

"Bir akademik hareketin, bir siyasal hareketin düzeyini düşüreceği, ya da böleceği ya da ondan uzaklaşacağı koşullar olabilir ve o zaman sosyal demokrat (komünist—İ.S.) öğrenci gurupları kuşkusuz, ajitasyonlarını böyle bir harekete karşı yoğunlaştıracaklardır. Ancak, içinde bulunduğumuz dönemin nesnel siyasal koşullarının farklı olduğunu herkes görebilir

"(...)

"Bu koşullar altında, akademik harekete karşı olduklarını ilan etselerdi, sosyal demokratlar (komünistler—İ.S.) büyük bir yanlış yapmış olurlardı. Hayır, partimize bağlı öğrenci gurupları, harekete desteklemek, ondan yararlanmak ve onu genişletmek için her çabayı göstermelidir.

"(...)

"1908 Rusyası'nda yığınsal bir öğrenci savaşımının başlaması, siyasal bir belirtidir." (Lenin, *Toplu Yapılar* Ing basım, c.15, s.215-216)

Buradan da anlaşıldığı gibi, akademik eylemlerin dönemlerle bağıni unutmamak gerekir. "Akademik hareketin bir siyasal hareketin düzeyini düşüreceği ya da böleceği ya da ondan uzaklaşacağı koşullar olabilir" diyor. Yani döneme, duruma, akademik hareketin hedeflerine ve biçimine bakmak gerekir.

Faşizmin çözülmeye başladığı yıllar akademik eylemlerin bir anlam ifade ettiği yıllardı. Harçlar yüzünden öğrencilerin bir öğün yemek yememeleri bile önemli bir mücadeleydi. Ama bugün öyle değil. Bugün, akademik eylemlere mücadeleyi yoğunlaştırmak, hareketin düzeyini düşürücü bir işlev görmektedir. Salt "akademiklik" yapmak anlamına gelmektedir.

Bunun şimdiki baş sözcüleri TBKP'lilerdir. Bunlar, öğrenci eylemlerinin giderek siyasallaşmasından ölesiye korkuyorlar. Örneğin, öğrenci hareketinde bir dönüm noktası işlevi gören Nisan 1988 direnişinde, rektörlük binası işgalinde, provokasyon diye yaygarayı kopardılar.

Böyle dönemlerde salt "akademiklik" yapmak düpedüz ihanettir. Yapmamız gereken, "akademik" protestoları siyasallaştırmaya çalışmaktır. Ajitasyonu öyle yönlendirmeliyiz ki, devrinin kaçınılmazlığı, bu doğrultuda sınıf mücadelesinin kaçınılmazlığı bilinçlere çıkmalıdır.

Lenin'e Bolşevik öğrencilerden bir mektup geliyor 1908 yılında, "akademik eylemlere karşıyız" diyen mektubu Lenin eleştirirken şöyle diyor:

"Devrimin derslerindeki 'son söz' yineleyerek, yalnızca siyasal eşgüdümlü eylem çağırısı yapmak yeterli değildir. Bütün olanaklardan, bütün koşullardan herşeyden önce, kim olurlarsa olsunlar ileri öğelerle otokrasi arasında çıkan bütün yığınsal çatışmalardan yararlanarak, siyasal eylem için ajitasyon yapmaya yetenekli olunmalıdır.

"Bizim işimiz, 'akademik' protestocular yığına çatışmanın nesnel mantığını açıklamak, onu bilinçli olarak siyasallaştırmaya çalışmaktır. Sosyal Demokrat (komünist—İ.S.) öğrenci guruplarının yürüttüğü ajitasyonu on kat artırmak

ve bütün faaliyetini öylesine yönlendirmek..." (Lenin, *agy*, c.15, s.215)

Yığın çalışmasının her alanında olduğu gibi, öğrenciler arasında da onların somut sorunlarından tutarak, bu sorunların devrimle olan bağıni göstermek gerekir. Yani, akademik sorunları reddetmek değil, yalnızca o noktada kalıp kalmamak söz konusudur. Yoksa her yeni dönemde hareket o noktadan başlayacaktır.

Hareketin başlangıç noktasına hapsolmayıp ilerlemesinde işçi sınıfına da görev düşer. İşçi sınıfı, kendi kurtuluşu için mücadele verirken, toplumun diğer ezilen kesimlerinin haklarını da savunmalı, onların ezenlere karşı gırtıştıkları protesto eylemlerini desteklemeli, bunların bir üst aşamaya çıkmasını sağlamalıdır.

Lenin'in bu konuda da güzel bir yazıtı var. 1901'de Kiyevli öğrencilerin militan yığınsal eylemlerine karşı ceza olarak, 183 öğrenci askere alınıyor. Bunun üzerine Lenin'in önerileri şöyle

"... Öğrencilerin buna verebilecekleri en uygun karşılık, Kiyevli öğrencilerin tehdidini sürdürmek, 29 Temmuz 1899 tarihli Geçici Yönetmelik'in iptal istemini desteklemek üzere bütün yüksek öğrenim kurumlarında, kararlı bir öğrenci grevi örgütlemektir

Ancak, hükümete karşılık vermeleri gerekenler yalnızca öğrenciler değildir. .. Eğer kendilerine yapılan hakaretleri ses çıkarmadan sineye çeken dilsiz köleler düzeyine düşmek istemiyorlarsa bütün halk katmanları içindeki hiçbir bilinçli unsur bu meydan okumayı kabul etmemelidir. Bu bilinçli unsurların başında ileri işçiler ve onlarla ayrılmazcasına bağlı olan sosyal-demokrat (komünist—İ.S.) örgütler gelir. İşçiler, bugün öğrencilerin keskin bir çatışmaya girdiği bu polis kanunsuzluğunun kıyaslanamayacak ölçüde daha büyük zulüm ve hakaretlerine sürekli uğramaktadırlar. İşçi sınıfı kendi kurtuluşu uğruna mücadeleye başlamış bulunmaktadır. O bu büyük savaşımın kendisine büyük yükümlülükler getirdiği, bütün halkı despotluktan kurtarmadan kendisini de kurtaramayacağını, her siyasal protestoya yanıt verme'nin ve bu protestoya her türlü desteği sağlamanın ilk ve en başta gelen ödevi olduğunu unutmamalıdır ...

"Örgütlenecek protestonun biçimini yerel sosyal demokrat (komünist—İ.S.) örgütler ve işçi gurupları saptamalıdır. En pratik protesto biçimleri, bildiriler dağıtmak, saçmak ve duvarlara yapıştırmak ve toplumdaki sınıfların en geniş ölçüde çağrılacağı toplantılar örgütlemektir." (Lenin, *Gençlik Üzerine*, s.68-70)

Bu alıntıdan çıkan fikri kısaca özetlersek, işçiler, an başta da komünistler, öğrencilere sahip çıkmalı, onların eylemlerini desteklemeli, ilerletmelidir

Öğrenciler arasındaki siyasal guruplaşma

Öğrenciler arasında siyasal guruplaşma olması kaçınılmazdır. Toplumdaki değişik sınıf ve tabakaların çıkarını, görüşlerini savunan bu değişik guruplar arasında ideolojik birlik sağlanması olanaklı değildir. Lenin'e bakalım:

"Tartışılan konu öğrencilerin oynayacağı özel siyasal roldür. Ve görmüyor musunuz ki, önce, öğrencilerin toplumun geri kalan kesiminden kopmamış olduğu ve bu nedenle bir bütün olarak toplum-

daki siyasal guruplaşmayı her zaman ve kaçınılmaz olarak yansıttığı gerçeğine gözlerinizi kapamak zorundasınız. Ve daha sonra da, gözleriniz kapalı, genel olarak öğrenciler, şöyle öğrenciler vb. gibi gevezelik etmek zorundasınız. Varılan sonuç belirli bir siyasal partiyle özdeşleşmenin sonucunda meydana gelecek bölünme ve parçalanmaların zararlı olduğudur. Gün gibi açıktır ki, bu tuhaf tezi ileri süren kişi, tezi sonucuna götürmek için siyasal düzlemde meslek ya da eğitim düzlemine sızarak zorundaydı.

"(...)

"Tartışılan konu, doğası gereği partilerin savaşımından koparılmayacak ve kaçınılmaz olarak belli bir parti seçimini içeren siyasal faaliyettir. Öyleyse kişi nasıldır da, bütün siyasal faaliyetin çok ciddi bilimsel eğitimi ve sağlam konuların 'gelişmesi'ni gerektirdiğini ileri sürüp bu seçimi yapmaktan kaçınabilir." (Lenin, *agy*, s.93-94)

Hani "araştırıyım öyle seçim yapayım" diyenler vardır ya, Lenin burada bunlara da cevap veriyor. Kişi siyasal guruplaşmadan kaçtığına sanıyorsa, yalnızca sanıyordur. Çünkü gerçekte böyle bir seçim yoktur. Bu da, burjuvazinin ses çıkarmaz duruma soktuğu bir siyasal gurup içinde olmak demektir. Siyasal guruplaşmanın olduğu yerde ise siyasal rekabet kaçınılmazdır.

Bu konu da günümüz koşullarında öne çıkarılması gereken bir konudur. Başını yeni sosyal demokratların çektiği ve hareketi burjuvazinin kuyruğuna takabilmek için kafasını "en geniş güçlerin birliği" ile bozmuş olan hain çizgi, öğrencileri "akademik" alana hapsedmek için "öğrenciler arasında siyasal rekabet olmamalı" diyor ve bu yonde çalışıyor.

Bu adamların gençliğe yönelik olarak çıkardıkları, *Genç Hukukçular*, *Hipokrat*, *Artı* gibi okul temelinde yayınları ve bir de *Söz Hakkı* diye dergileri var ama bunların içlerinde dişe dokunur birşey yok. Asıl dişe dokunur bir yazı ise, *Yeni Açılım*'in Aralık 1988 tarihli sayısında çıktı. Konuk yazar Mehmet Ata Uçum'un siyasal guruplaşma ve rekabet üzerine yazdıklarını aynen okuyalım

"...Öğrenci gençlik hareketine, geçişte de büyük zararlar vermiş olan rekabetçi anlayışların filizlenmesine uygun bir ortam yaratılıyor." (*agy*, s.54).

"Hal böyleyken, öğrenci gençlik hareketinin başına komünist, sosyalist, devrimci, sosyal demokrat, vb. sıfatlar yakıştırmak, bu politik güçlerin kendi çevreleriyle öğrenci gençlik arasına mesafeler koymayı getirecektir. Ayrıca gençliği, politik görüşlere göre bölmeye ve kopukluklara yol açacaktır. Öte yandan, sosyal bir bütünlük olarak öğrenci gençliği, politik planda kategorik ayrımlara tabi tutmak, yaşamın gerçeğine de denk düşmemektedir." (*agy*, s.59).

Konuk yazar, tam da ev sahibine uygun, gerçeklerle ve Lenin'in dedikleriyle kafadan çelişen görüşler yazmış.

Yaptıkları, "öğrenci hareketinin geneli" kılıfı altında, burjuva bakış açısını yaymaktır.

Daha neler demiyorlar ki? Öğrenci gençliğin en büyük sorunu kimlik sorunuymuş. Sosyal konumundan kalkarak kendini tanımlayabileceği bir kimlik edinmesinin yolunu açmak gerekirmiş! "İTÜ'lü" kimliği, "Hukuk'lu" kimliği vb. de olumlu değer-

lerle somut içerik kazanacak olan sosyal kişilik oluşumlarıymış. Peki olumlu değerler neymiş?

"Bu olumlu değerler yurtseverlik, hümanizm ve demokratizmdir. Bunlar aynı zamanda kültürel, ahlak sal ve politik değerlerdir. Önde duran hedef de bütünsel, yurtsever, hümanist ve demokratik bir öğrenci hareketi yaratmaktır." (*agy*, s.57)

Yani, yeni sosyal demokratlar ve konukları, öğrenci gençliği burjuva ya da o yönde çarpıtılmış değerler temelinde birleştirmeye, böylece de militan bir öğrenci hareketini engellemeye çalışıyorlar. Bunu yaparken siyasal ayrışmayı savunanları örgüt bölücüsü olarak göstermeyi de ihmal etmiyorlar. Oysa, siyasal rekabetin varlığı öğrenci örgütlerinin parçalanmasını getirmez. Bu konudaki yanıtı yine Lenin'den okuyalım:

"...Siyasal eğilimlerin iyice ayrışması hiçbir şekilde mesleksel ve eğitimsel birliklerin 'parçalanması' anlamını taşıyor. Öğrenciler arasında çalışma yapan bir sosyal demokrat (komünist—İ.S.) şaşmadan, *yanılmadan* kendisi ya da kendi temsilcileri aracılığıyla, olabilen en çok sayıda, olabilen en geniş 'katıksız öğrenci' ve eğitim çevrelerini etkilemeye çaba gösterecektir. O, yalnızca akademik özgürlük isteminde bulunanların bakış açısını daha genişletmek ve hâlâ bir program arayışı içinde olanlara aynen sosyal demokrat (komünist—İ.S.) programın propagandasını yapmak için çalışacaktır." (Lenin, *agy*, s.99)

Böylece bir konu daha açığa çıkmış oluyor: Komünistlerin görüşlerini propaganda etmeleri öğrenci birliklerinin parçalanması anlamına gelmiyor. Onlar, mesleksel, eğitimsel birlik çerçevesinde, öğrencileri devrimcileştirmeye çalışırlar.

Peki öğrencileri devrimcileştirme süreci ne anlama gelir:

"Bir sosyal demokrat (komünist—İ.S.) için bu, birinci olarak sosyal demokrat (komünist—İ.S.) fikirleri öğrenciler arasında yaymak ve 'sosyalist devrimci' diye anlatılsa bile devrimci sosyalizmle hiçbir bağı olmayan fikirlerle savaşmak anlamına gelir. İkinci olarak da akademik olanlar dahil, her demokratik öğrenci hareketini genişletmek, daha bilinçli ve kararlı yapmak için çabalamak anlamına gelir." (Lenin, *agy*, s.92)

Bu bizim koşullarımızda şu demektir: 1. Komünist fikirleri öğrenciler arasında yaymak, partiyi güçlendirmek ve bu doğrultuda her türlü revizyonist ve sosyal demokrat oportünist ile mücadele etmek. 2. Öğrenci hareketini genişletmek ve bir üst düzeye çıkarmak.

KP'nin görevleri

Buraya kadar söylediklerimizden çıktığı kadarıyla komünistlerin öğrenci gençliğe ilişkin belli başlı görevlerini şöyle özetleyebiliriz:

— Komünistler öğrencilerin özellikle ilk hareketlenme dönemlerinde başlattıkları akademik mücadeleye sahip çıkıp, onu devrim kavgası yolunda ilerletmelidir. Mücadeleyi, dönemi geçmesine rağmen akademik sınırlar içinde tutmak hainliktir.

— Öğrencilerin somut sorunlarından tutularak, bunların devrim ile bağı gösterilmeli, öğrenci hareketinin

devrim mücadelesi yolunda gelişmesi ve bilinçlenmesi için uğraşılmalıdır.

— Bu doğrultuda en yaratıcı önerileri öğrencilere komünistler sunmalıdır. Öte yandan komünistler, işçilerin ezen sınıf karşısında öğrencilere sahip çıkmalarını sağlamalıdır.

— Siyasal guruplaşmaların olduğu bir toplumda siyasal rekabet önlenemeyeceğine göre, safları açık etmek, ortalığı netleştirmek önem taşımaktadır. Öte yandan siyasal rekabetin, meslek birliklerinin parçalanması anlamına gelmediğini anlatmak ve somut yaşatmak gerekmektedir.

— Bağımsız komünist çizgi en açık bir şekilde öne sürülmelidir. Komünist dünya görüşü sürekli ve tam işlenmelidir. Öğrenciler arasında komünist partisinin güçlenmesi için çalışılmalıdır. Komünist olmayan fikirlerle yoğun savaşılmalıdır.

Partide gençlerin yeri

Doğası gereği yenilikçi olan komünist partisinin, geleceği simgeleyen gençlerle tazelenmesi, genişlemesi önemlidir.

Lenin, özellikle devrimci dönemlerde parti kadrolarını gençlerle genişletme gereksinimi üzerinde tekrar tekrar duruyor, gençlere güven gösterilmesinde ısrar ediyor.

O dönemde Menşevikler, gençlerin parti çalışmasında fazlaca yer almasına karşı çıkıyorlar. Yayınladığı broşürde, partide gençlerin daha az, evli ve mücadelede yoğunlaşmış insanların daha fazla olacağını umduğunu söyleyen Menşevik lider Larin'e, Lenin açık sözlülüklerinden dolayı şükranlarını sunduktan sonra şöyle diyor:

“Sizin istediğiniz bir öncü-parti değil, oldukça ağır yürüyecek bir *artçı-parti*dir.” (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, c.11, s.355)

Lenin, gençlerin deneyimsizliklerinden ötürü endişelenmeye gerek olmadığını defalarca vurguluyor. O, devrimci savaflara katılmanın genç devrimciler için en iyi okul olduğunu ve sınıf savaşı süresince gençlerin, Bolşevik partisinin teori ve programının doğru olduğunu kendilerine göreceklarını söylüyor.

Parti, ülkenin değişen şartlarına uygun yeni görevler ve çalışma şekilleri bulur. Dönemlere göre kapısını kapar, aralar ya da açar. Bugün bizim için üye sayımızı artırmak canalcı önem taşımaktadır. Bu dönemde gençlerin partideki yeri, işlevi ve onlara yaklaşım da çok önemlidir. Lenin'in A.A.Bogdanov'a ve S.I.Gusev'e yazdığı mektup bu açıdan çok öğretici:

“Genç güçlere gereksinmemiz var. Adam bulunamayacağını söylemeye kalkışan olursa, oracıkta kırışınlanmasından yanayım. Rusya'da adam tonla, yapmamız gereken bütün iş, gençleri daha geniş ölçüde ve cesurca, *onlardan korkmadan* saflarımıza çekmektir. Savaş zamanındayız. Gençlik - öğrenciler, daha da çok genç işçiler - tüm savaşımın sonucunu belirleyecektir. Şu eski hareketlilik, rütbe saygısı, vb. gibi bütün eski alışkanlıklardan kurtarın kendinizi. Gençlik içerisinde *yüzlerce Vperiyod*'cu çevre kurun ve onları tam istitle çalışmaya teşvik edin. Gençleri alarak komiteleri *üç misli* büyütün, yarım ya da bir düzine kadar alt-komite kurun, namuslu ve gayretli ne kadar adam varsa 'üyeliğe

alın'. Her alt komite, bırakın kırtasiyeciliğe kaçmadan bildiriler yazıp yayınlasın (bir hata yaparlarsa da, zararı yok, biz *Vperiyod*'dakiler 'nazikçe' düzeltiriz bunları).

“*Vperiyod*'un Rusya'ya sokulması işini devrimcileştirmeyi amaç edinmelisiniz. St. Petersburg'dan abone bulmak için yaygın propaganda yürütün. Öğrenciler, özellikle de *işçiler* kendi adreslerine, özellikle yüzlerce nüsha gönderilmesi için abone yazılsınlar. Bu gibi dönemde bu sayıdan korkmak saçma olur. Polis bütün nüshaları hiçbir zaman ele geçiremez. Bu sayının yarısı, bilemedin üçte biri yerine ulaşır, bu da hayli büyük bir rakam. Bu düşünceyi *herhangi bir* gençlik çevresine önerin, o hemen yurtdışıyla kendi bağlarını kurmak için yüzlerce yol bulacaktır.” (Lenin, *Gençlik Üzerine*, s.122-123)

Gençleri partiye kazanmanın örgütsel reçetesi yoktur. Ancak her yerden devrimci gençlerin fışkırdığı devrimci dönemler dışında, partinin özel olarak gençlere yönelik çalışma yürüten ayrı bir salkımının olması geneliyle daha doğrudur. Bu salkım çoğaldıkça partinin başka alanlarına kadro aktarılır. Devrimci dönemlerde bile böyle bir salkımı tutmanın hiçbir zararı olmaz. Bu tür örgütlenme ilerinin komsomol örgütlenmesinin nüvesini de içinde taşır.

Önemli olan şunu hiçbir zaman unutmamaktır. Partiye genç militan kazanılmasını artırmak için gençlerin önünü açmak gerekir. Bu konuda Lenin'den son bir alıntı daha okuyalım. 1905 yılında Gusev'e yazdığı mektupta şöyle diyor

“Bir profesyonel devrimci her yerde düzinelerle yeni bağ kurmalı, onların yanında bütün işi onların eline bırakmalı, onları gevezelik ederek değil, işle eğitmeli, gerekli düzeye yükseltmelidir. Ondan sonra başka bir yere gitmeli, bir-iki ay sonra da dönüp kendi yerini almış bulunan gençleri denetlemelidir. Seni temin ederim ki, aramızda gençlikten bir tür aptalca, hödükçe, Oblovca korku var. Sana rica ediyorum: Bu korkuyla olanca gücünle savaş.” (Lenin, *agy*, s.124-125)

Türkiye'de öğrenci gençlik hareketinin kısaca gelişimi ve bugünkü hedefi

1. Devrimci durum öncesi

Türkiye'de 1860'lardan bu yana çeşitli öğrenci hareketleri olmuştur. Cumhuriyetten sonra öğrenci gençlik Kemalizmin etkisi altında kaldı, onunla şekillendi.

1960 sonrasında sol hareket hızla gelişmeye başladı. Bu üniversiteleri de etkiledi. 1966'da Fikir Kulüpleri Federasyonu kuruldu. FKF, ağırlığıyla TIP çizgisindeydi. Buna karşılık Milli Demokratik Devrimciler diye bir çizgi ortaya çıktı. Bir süre sonra FKF, MDD'cilerin eline geçince Devrimci Gençlik Federasyonu Dev-Genç doğdu.

İşçi hareketi hızlı bir yükseliş içindeydi. Öğrenci hareketi de yükseliyordu ama doğası gereği, yanlışları beraberinde getiriyordu.

Kısacası 1960 sonrasındaki hareket içinde ciddi yanlışlar vardı. Gençliğin rolü doğru görülüyordu.

Gençlik partisi vb. fikirler vardı. Anti-empyrializm Kemalizm ile eşitlenmişti. Gittikçe pasifleşen TIP hareketinin önerisi ise, yasalara saygılı, “efendi” bir “gençlik” örgütlenmesiydi.

Devrimci durum yılları

1968'lerde devrimci durum varlığını duyurmaya başladı.

Bu arada TIP çevresinde TIP-TKP ayrışması oldu. TIP'in gençlik örgütü olan SGÖ'de de aynı ayrışma oldu. Yürükoğlu yoldaş o sıralar SGÖ'nün genel sekreteri idi. Yoldaşımız seçimini TKP'den yana yaptı. Partide, daha sonra menşevik kanatta kalan bazı Merkez Komitesi üyeleri de SGÖ'nün yönetim kurulu üyesiydiler.

Öte yandan reformist görüşlere tepki olarak Deniz'lerin, Mahir'lerin örgütlenmesi doğdu. Onlar devrimci cesaret ile halk birleşince devrimin olacağına inandılar. İşçi sınıfını fiili önder olarak değil, ideolojik önder olarak gördüler.

12 Mart, gençlik hareketini de kesintiye uğrattı. Deniz, Yusuf, Hüseyin'ler asıldı. Mahir'ler, Sinan'lar kurşunlandı.

Onlar, savundukları bazı yanlış düşüncelere rağmen, devrime, sosyalizme inançlarıyla Türkiye devrim hareketinde saygıyla anılacak bir yer aldılar.

Partimizin 1973 atılımından sonra gençlik hareketinde partinin yan örgütü olarak, İGD belirdi. Ancak bir süre sonra, partide oportünizmin egemenliği gençliğe de yansıdı. 1977-1978 yıllarında 3 büyük örgüt arasında yer alan (Dev-Yol, Halkın Kurtuluşu) İGD, gençlik hareketini sağa çekici bir işlev görmeye başladı.

Buna rağmen İGD'de sahip çıkmamız gereken yanlar vardı. Bunları Yürükoğlu yoldaş şöyle özetlemişti: 1. Yanlışlığına rağmen komünist partisini izliyordu, onun yan örgütüydü. 2. Gençliğin yolu işçi sınıfının yolu diyordu. 3. Enternasyonalizm yanı ağırlıklıydı.

Devrimci durum gereklerine hiçbir örgütün cevap verememesi, gençlik örgütlerinde de parçalanmaya yol açtı. Liderlik boşluğu kendini hissettirdi.

Gericilik yılları

Cunta gençliğe de saldırdı, onu faşizmin tabanı yapmak istedi. Okullar toplama kamplarına döndü. Eğitim iyice geriletti.

Geleceklerinden korktukları için gençlikten de korktuklarını açıkça söylemekten çekinmediler.

Ağırlıklı öğrenci gençliğe oturmuş olan gençlik örgütleri dağıldı. Tam da Lenin'in söylediği gibi, öğrenci gençlik, toplumdaki durumu aynen yansıttığı için, geri çekilme psikolojisi, sessiz kalma hemen öğrenci gençlikte görüldü.

Faşizmin çözülüşü ve günümüz

Faşizmin çözülüşü ile beraber, gençliğin arayışı yine başladı.

Gençlik, özellikle üniversiteli gençlik, birikmiş olan yığınla sorununu örgütlü olarak çözebilmek amacıyla dernekleşme çabalarına girdi. 1985'de ilk dernek kuruldu. Çok geçmeden, derneklerde sağ oportünizm egemen oldu.

Sol dergilerin artması ve bunların

çoğunun öğrenci gençliğe yönelik olması, bu dergilerin çevresinde öğrenci guruplarının oluşmasını getirdi. Örneğin, bizim resimler gençlik arasında *Yarıncılar* diye anılmaya başlandı.

Ortamin giderek hareketlenmesi nedeniyle, resmi görüşlerin uzlaşmacı, uyuşuk politikaları gençlik arasında gittikçe gözden düşüyordu. Öğrenciler militan bir çizgi istiyordu. Bu yüzden küçük burjuva devrimci örgütlerin etkisi artmaya başladı.

Gençlik militan eylem istiyordu. Bu istek, özellikle ANAP milletvekili I. Dayı'nın getirdiği yasa tasarısına karşı direniş sırasında yansıdı. Yapılan eylemler yasaya karşı olmaktan çok, yıllardır suskun kalmışlığın patlamasıydı. O zaman da çok iyi görüldü ki, dernek üyesi olmayan yüzlerce öğrenci aktif olarak eylemlere katıldı, çatışmalara girdi.

Ancak, kısa zamanda, dar bakış açısı, yanlış örgütlenme anlayışları vb. nedeniyle sollar da öğrenci gençliğin isteklerine yetememeye başladı. Tıkanıklıklarını onlar da farkettiler ama bunu, “depolitizasyon” hikayeleriyle gençliğin üstüne yıkmaya çalıştılar.

Sağ ise, her zamanki işine devam etti, gelişen hareketi durdurmaya çalıştı. Örneğin, ilk Ankara yürüyüşüne katılanları Ege İktisat Fakültesi'nin derneğinden atmaya, tasfiye etmeye başladı.

Günümüz sorunları

O sıralar öğrenci hareketinin gündemini nasıl bir örgütlenme sorusu belirledi. 328'inci sayımızda, yoğunlaşan konular üzerine görüşlerimizi yazmıştık. Öte yandan bugün, küçük burjuva devrimcileri tarafından getirilen, ‘derneklerde anti-faşist, anti-empyrialist ilke olmalıdır’ görüşü ile, yeni sosyal demokratların sendikaliyinsal örgütlenme önerileri, eski har-gürüyle olmasa da devam etmektedir. O yüzden bu görüşlere kısaca bakmakta yarar görüyoruz.

Önce resimlerin şu sendikal örgütlenme kavramını ele alalım. Sendikal örgütlenme kavramı ortalığı çorba etmekten başka işe yaramıyor. Gazetemizin 367'inci sayısında şunları yazmıştık:

“Sendikal örgütlenme emek-sermaye çelişkisi, işçi-işveren ilişkisi çerçevesinde bir örgütlenmedir. Öğrenci örgütlenmesinin konumu ve işlevi farklıdır. O, sendikanın sahip olduğu müeyyidelere sahip olamaz. Öğrenci yığını döner bir kalabalıktır. Bu nedenle sendika gibi oturmuş bir kadrosu da olamaz. Kısacası öğrenci örgütlenmesi sendikal bir örgütlenme değildir.

“Görüşlerini dikkat çekici yapmak istiyorlar. Kendi ayakları üstüne yeni kalkmış, yaşamı komünistçe öğrenmeye çalışan gençlerin bilincini arap saçına döndürmekten başka bir dertleri yoktur.

“Yeni sosyal demokratların ‘sendika’ terimini kullanmalarındaki en önemli amaçları da, kendi sendikalist anlayışları doğrultusunda, ‘öğrencilerin yalnız öğrenci olmaktan kaynaklanan sorunlarla uğraşması gerektiği’ni ima etmek istemeleridir. Onlara göre sendikaların ekonomik mücadeleyle sınırlı olması gibi, öğrenci dernekleri de akademik sorunlarla sınırlıdır.”

İşin hoş tarafı yeni sosyal demokratlar hem ‘sendika’ terimini kullanıyorlar, hem de doğal üyeliğe karşı

çıkıyorlar. *Yarın* dergisi yayınlanırken bu konuda şöyle demişlerdi:

“Doğal üyelik mutlaka karşı çıkılması gereken bir noktadır.

“Yeterli duyarlılığı göstermemiş, üretken olmamış kişilerin genel kurul benzeri zeminlerde birden ortaya çıkıp oy kullanmaları ve hak etmedikleri oranda belirleyici olmaları, yetenekli öğrencilerin önünü tıkayacak, örgütlenmenin üretkenliğini, dinamizmini engelleyecektir.

“Çalışmaları baltalamak isteyen gerici gurupların sadece oylama zeminlerine gelerek belirleyici olamayacaklarını kimse garanti edemez. Örgütlenme, üniversite yaşamına katılım ve kendi sorunları için birlikte çaba harcama bilincine dayanmalıdır.” (*Yarın*, Mart 1987)

Çok ilginç değil mi? Sendikal örgütlenme terimini ortaya atarak bilinç bulandırmaya çalıştıkları böylece daha iyi görülüyor. “Sendikal” terimini kullanınca sanıyorsunuz bunlar yığınsallaşmadan yanalar. Tüm işçilerin sendikaya üye olabilmesi gibi tüm öğrencilerin de derneğe doğal üye olmasını savunuyorlar. Ama hiç de böyle olmuyor. Doğal üyeliğe karşı çıkmaları ve çıkarken söyledikleri gösteriyor ki gerçekte bunların dertleri yığınsallık vb. değildir. Onların istedikleri öğrenci yığınlarını burjuvaziye teslim etmeye yarayacak tekeler kurmaktır.

Öte yandan devrimci örgütler de doğal üyeliğe karşı çıkıyorlar. Öğrencilerin okul temelinde örgütlenmiş derneklerine “partiye adam alır” gibi kıstaslar getiriyorlar. Şebekesi olan herkes üye mi olacak diyenler var. Bazıları ise “doğal üyelik doğrudur ama onu bugün savunmak yanlıştır” diyorlar.

“Şebekesi olan herkes” o okula geliyor ve orada örgütlenip çalışma yürütüyorsa gerisinin o kadar önemi yoktur. Asıl yapılması gereken doğal üyeliğe karşı çıkmak değil emekçi halka dünyayı zindan etmeye niyetli olan faşistlere, gericilere okulu zindan etmektir, onların elinden şebekeyi almaktır. Bir birimde devrimciler varsa o birime faşistler alınmamalıdır. Yakın tarihimizde ODTÜ’de olanlar buna güzel örnektir.

Okuldan atılan faşistlere karşılık, şebekesi olan herkes ÖTK’ya sahip çıkmaya çağırılırdı. Okulda tek tük faşist yok muydu? Vardı tabii, ama sıkıysa seslerini çıkarsınlar - çıkarmazlardı. Seslerini çıkardıkları anda okuldan atılırlardı. Bu, derneklere faşistlerin olmasını engelliyordu. Ama kimse, şebekesi olan genel öğrenci kitlesinin derneğine sahip çıkmasını engellemiyordu.

Biz daha ayağa yeni yeni kalkmaya çalışırken, o günkü gücü bizden çok daha fazla olan devrimci örgütler bu yakın tarihi unuttular mı? Tabii ki unutmadılar. Bize kalırsa, bu konuya karşı çıkışlarının nedeni “politiklik”leridir. Zaten bazıları bunu açıkça da söylüyorlar. Doğal üyelik doğru ama bugün savunmayız diyorlar.

Bunun ilkesiz bir politika olması bir yana, iki nedeni var. Biri, bazı hareketler bugün güçlü olmadıklarından doğal üyeliğe karşı çıkıyorlar. Öğrencilerin çoğunluğundan korkuyorlar. Ötekisi de yığın kuyrukçuluğudur. Doğal üyeliğe karşı bir hava esti diye yığınlara doğruyu söylemekten çekiniyorlar.

Bizce, kendi düşüncelerimize ve

öğrenci yığına güven duymanın bir gereği olarak, öğrencilerin öğrenci derneğinin doğal üyesi olması da son derece doğrudur. Sorun bu hakkın nasıl kullanılacağındadır.

Küçük burjuva devrimci örgütlerin bazılarının “doğal üyelik siyasi muhtevası olmayan örgütlenmeler doğuracaktır” endişesi de yersizdir. Tam tersine doğal üyelik çok daha geniş bir yığına “siyasi muhteva” kazandırma fırsatı yaratmaktadır. Yığınlara siyasal bilinç vermek bilinçli unsurların işidir. Doğal üyelik ile militanlığın yayılması, yığınsallaşması için zemin oluşur. O siyasi muhtevayı yaygınlaştırmanın aracı olabilir.

Bizim için görev okullardaki tüm öğrencileri devrimciye çevirmek, doğal üyeyi devrimciye çevirmektir. Birimleri devrim mücadelesinde anti-faşist, anti-emperyalist, anti-şöven, anti-teknelci bayrakların dalgalandığı birer kale haline getirmektir. Kavgamızda dernekleri de yığınlarla kucaklaşma alanları olarak almalıyız.

Bugün üzerinde durulması gereken konu:

Öğrenci hareketinde sık sık söylediğimiz birşey var: Liderlik boşluğu yaşanıyor. Reformistlerin enerjinin üzerine su atıcı çalışmaları, devrimci hareketlerin de enerjini içe döndürücü çalışmaları sayesinde enerji sokaklara taşanıyor. Bunların aşılması gerekir.

Komünistlerin gençlik örgütlenmesine bakışı 3 örgüt çerçevesinde yoğunlaşmıştır.

Birincisi: Merkezi öğrenci birliği oluşturulmalıdır.

Öğrenci derneklerinin kongrelerinde seçilecek delegelerden oluşturulacak olan merkezi öğrenci birliği, öğrencilerin dağınlığının aşılmasını, laf ebeliğinin yerini işin almasını sağlayacaktır.

Geçtiğimiz yıllarda bu yönde girişimler oldu, derneklerin ülke çapında platformu oldu. Ancak Türkiye platformundan bir sonuç alınmadı. Platform, yalnızca ilke tartışmalarının yapıldığı bir odak olarak kaldı. Aldığı kararların platformu tanıyanlar üzerinde bile bir bağlayıcılığı olamadı. Kararlara uyup uymama giderek keyfi bir seçim oldu. Platform giderek işlevsizleşti.

Merkezi öğrenci birliği, birim öğrenci birliklerinin okullarda yürüttüğü çalışmaların, okul idareleri karşısında öğrencilerin haklarının savunulmasının koordinasyonlu yürütmesini getirecektir. Gericici eğitim sistemine karşı en doğru mücadele, merkezi olarak tek bir yumruk halinde verilir.

Doğal üyelik yoluyla üye kazanan öğrenci birliklerinin üst organı niteliğinde olan merkezi öğrenci birliğine anti-faşist, anti-emperyalist gibi ilkeler koymak doğru değildir. Bugün merkezi çalışma artık kendini yakıcı olarak hissettirdiğinden hemen herkes bundan bahsediyor. Örneğin *Yeni Çözüm*, birimlerdeki öğrenci birliklerinin üst örgütü olarak gördüğü merkezi gençlik örgütü için ilkeler getiriyor:

“Gençliğin merkezi örgütlenmesi, onu tanıyan birim örgütlenmelerinin bir üst örgütlenmesi olarak görülmelidir.

“(…)”

“Biz asgari müşterek — birlikteliğin ortak paydası — olarak demokratik merkezîyetçilik ilkelerini kabul eden

anti-faşist, anti-emperyalist tüm anlayışlarla birlikteliği savunuyoruz.” (*Yeni Çözüm*, Eylül 1988, s.59)

Önerilen bu örgütlenme, devrimci çalışmayı da, okul birliklerinin işlevini de çarpıtıyor. Bugün yanlış uygulamalar yüzünden güdükleşen derneklerin konumu daha bir üst düzeyde tekrar gündeme gelecek.

Aslında okul birlikleri de, bunun koordinasyon aygıtı olan merkezi öğrenci birliği de, devrimcilerin gücü oranında anti-faşist, anti-emperyalist, anti-şöven ilkeler temelinde çalışmayı yaşama geçirir. Siyasi gurupların içinde yaptıkları çalışma oranında dernekler devrimci dünya görüşünün yayılmasının odakları olarak işlev görecektir ama baştan böyle ilkeler koymak doğru değildir.

Merkezi öğrenci birliği Uluslararası Öğrenci Birliği’ne üye olmalıdır.

İkinci olarak, ama önemi açısından birinci olarak önerdiğimiz **merkezi devrimci gençlik örgütlenmesidir.**

Merkezi devrimci örgütlenmenin en büyük özelliği okul tabanlı olmamasıdır. İşçi-işsiz gençler de buna katılmalıdır. Bu, tüm gençliğin sorunlarının dile geldiği bir örgütlenme olmalıdır.

Merkezi devrimci gençlik örgütlenmesinin daha sağlam olması için bu örgütlenme emekçi halkın gençliğine oturmalıdır. Tarihimize buna oturmayan gençlik hareketinin kalıcı başarılar elde edemediği görüldü.

Statü temelinden kalkılmadığından, daha bilinçli bir kesimin gönüllü olarak girişeceği örgütlenme sözkonusu olduğundan işte bunun ölçütlerini daha kesin ve net koymak gerekir. Öğrenci birliğinde doğal üyelik gerekirken, burada faşistin üye olmaması bile yetmemeli, anti-faşist, anti-emperyalist, anti-şöven ilkeler, *tam* anlamıyla uygulanmalı, burjuvazinin halk içindeki 5. kolları ve onların yordakçıları da üye olmamalıdır.

Sınıf düşmanlarına karşı katı tutum bu örgütlenmenin kilit noktası olmalıdır.

Bu örgütlenmede devrimci eğilimlere serbestçe çalışma hakkı tanınmalıdır. Hangisi kazanırsa o yönetir yollu çalışma yürütülmelidir. Katılanların, düşüncesi ne olursa olsun örgüt kararlarına uymak merkezi devrimci örgütlenmenin kuralı olmalıdır.

Bu örgüt kendi içinde eleştiri-özeleştiri mekanizmasını her zaman diri tutmalı, burjuva ahlakının değerleriyle mücadele etmelidir.

Merkezi devrimci gençlik örgütlenmesi, yalnızca gençliğin hakkını almak için militan eylemler örgütlemekle yetinmemeli, devrim kavgasında işçi sınıfının yanında güçlü bir odak olmalı, buna uygun eylem örgütlemelidir. En basitinden, örneğin faşistlerin saldırısı karşısında, burada gücümüz az diye sessiz kalmamalı, hemen ekipler kurarak faşistlere hak ettikleri yanıtı vermelidir.

Savaş odağı olacak bu örgütlenmede, işçi sınıfının mücadelesine, grevlere, işgallere katılmak, komünist, devrimci propaganda yapmak en önemli özellik olacak. Eylemlerini bu nokta üzerinde yoğunlaştırmalıdır.

Bu amaçlar çerçevesinde birarada çalışmaya karar vermiş devrimci örgütlerin katılımıyla ilk toplantılarını yaptıktan sonra, merkezi devrimci gençlik örgütlenmesinin yönetim organları seçimle işbaşı yapmalı, her yıl yapılacak kongrede hesap

vermelidir.

Okul birimlerinde yapılacak seçimlere merkezi devrimci gençlik örgütlenmesi ayrı listelerle girmelidir. Öğrenci birliklerinde ve onun üst örgütü olan merkezi öğrenci birliğinde, bu örgütün egemen olması için uğraşılmalıdır.

Anlamada kolaylık olması açısından bir benzetme yaparsak, önerdiğimiz örgütlenme eski FKF ve Dev-Genç örgütlenmeleri gibidir.

Gazetemizde sık sık yazdığımız gibi, gençlikte depolitizasyon yoktur ama örgütlenmesinde belli bir tikanıklık vardır. Bunu aşacak olan merkezi devrimci gençlik örgütlenmesidir. Böyle bir örgütlenme birimlerdeki öğrenci birliklerine güç katacaktır. Bu örgütlenme ilkel tartışma odağı değil, eylem odağı olacaktır.

Genel ilkeleri bu şekilde olan merkezi devrimci örgütlenmenin oluşturulmasını ve kavgada bir an önce yerini almasını, bu amaçla devrimci örgütlerin biraraya gelerek tartışmasını bugün birinci hedef olarak görüyoruz. Bugün gerçekten gençlik eylem istiyor.

Bu örgütlenmenin oluşması için çıkan her olanağı kullanmak gerekir. Bunun için fabrikalara, atölyelere, sendikalara, orta ve yüksek öğrenim gençliğine, işsiz gençlere duyuru yapmak gerekir.

Üçüncüsü. Bu iki örgütün içinde de komünist partisinin illegal olarak çalışacak olan komünist gençlik salkımını geliştirmek can alıcı önem taşımaktadır.

Biliyoruz ki, işçi sınıfının öncüsü komünist partiyle kaynaşmış gençler gençlik sorunlarına köklü çözümler getirebilir, gençlik hareketine en doğru devrimci ufku verebilirler.

Gençliğin haklı mücadelesinde, bilgiyle donanmış, inançlı, yiğit, parti üyesi öncü komünistler yetiştirmek için komünist gençlik örgütlenmesine ihtiyaç vardır.

KGÖ, önerdiğimiz bu iki örgütlenmenin ve birim derneklerinin içinde aktif çalışır. Örgüt kararlarına uyar.

Komünist gençlik örgütlenmesi *bugün için* partiye militan kazanmak amacıyla sınırlıdır. Gençlik hareketinde ayrı bir örgüt değildir.

Partiyi bir ağaca benzetirsek, komünist gençlik örgütü onun gençlerin arasına uzanmış, partiye militan gençler kazanmayı amaçlayan bir dalı gibidir. Ayrı bir programı, tüzüğü yoktur. İleri demokratik halk devriminde gençlerin aktif yer alması için çalışır. Partinin görüşlerinin gençlik arasında yayılması için uğraşır.

Komünist gençlik örgütü illegal çalışacağı için, kendini burjuva legalitesinin sınırları arasına hapsedmediğinden, komünist dünya görüşünün gençler arasında yayılması ve o doğrultuda eylemler örgütlenmesi için özgürce çalışır.

Gençlerin militan eylem isteğine önder olmaya çalışır. Savaş ekiplerinin kurulması için çalışmayı görev bilir.

KGÖ, “gençliğin yolu işçi sınıfının devrimci yoludur” sloganını benimser.

Gençlerin enternasyonalist ruhta eğitilmesini görev bilir.

KGÖ, ilerinin komsomol tipte örgütlenmesinin nüvesini içinde taşır.

Bu tür örgütlenme ile gençlerin devrimci insiyatiflerinin önü daha çok açılacaktır. Partimiz taze kan kazanacaktır. Görev bizi bekliyor. Haydi kavgamıza daha sıkı sarılalım.